

hen, da var det ikke for at hjælpe og understøtte dem i nogen Retning, men for at finde Nord-Vest-Passagen. Det, vi have at see hen til, er at undersøge, hvorledes denne med Rette faa høitagtede Mand stiller sig til Ophylbelsen af dette Hverv. Jeg tillader mig nu at mene, at et saadant Hverv overhovedet, hvem der saa end paatager sig det, ikke vil lede til noget væsentligt Resultat, men at man, dersom det skulde udføres, da dertil allermindst skulde vælges en Præst; det skulde lægges i en Mand's Haand, der vel ikke paa nogen Maade tilfattede de religiøse Interesser, men som dog heller ikke, paa Grund af sin Livsstilling, kom til at tillægges dem den overveiende Vægt. Men naar vi nu betragte denne saa udmærkede Mand, som har villet paatage sig i det omhandlede Niemed at ville berejse Grønland, ligeoverfor dette Hverv, da har han uægtelig den bedste af Betingelserne for en Missionair, nemlig at være bejælet af sand Iver for Kristendommen og for Menneskene deroppe, men iøvrigt mangler han de Egenstaber, der maae ansees nødvendige til en saadan Mission. Han er for det Første en Mand i en fremrykket Alder, og Enhver, der har læst Noget om de grønlandske Forhold, veed, med hvor stor Banffelighed det er forbundet at berejse Grønland; thi skal der udrettes noget Gavn, maa han rejse baade til Udliggerstederne og ind i Landet til de enkelte Steder, hvor Grønklænderne have nedsat sig; det er saaledes allerede af den Grund ikke, forekommer det mig, muligt for en ældre Mand at udrette nogen virkelig Gavn paa den Maade. Men dertil kommer, at det er en absolut Betingelse, som ogsaa altid fordres, hvor der bliver udsendt Missionaire, at den, der skal træde i den inderligste og nøieste Forbindelse med et Folk, kan tale dets Sprog. Dersom han igjennem en Tolk skal skaffe sig Oplysning om, hvad der rører sig hos Folket, saa betyder det ikke Andet, end at han har større Tillid til Tollen end til alle Andre, som han kunde faae Oplysning af, siddende hjemme i sin Stue; men jeg forstaaer ikke, hvorfor Tollen skal nyde en saadan Tillid fremfor Andre. Der sendes mange Missionaire ud til forskjellige Lande, baade fra England, Tyskland og Frankrig; der bliver

med store Opoffrelser anlagt Stationer dybt inde i Afrika, ved den hvide Nil; Østerrigerne oprette en Station paa Østkysten af Afrika, hvor den store preussiske Mission ligger, og Engländerne oprette en Station i Syd-Afrika, ikke at tale om dem, der fra gammel Tid af ere oprettede; men jeg har endnu aldrig hørt, at en Missionair er bleven sendt ud, uden at han kunde tale det samme Sprog som de Folk, han skal leve imellem og virke paa. Men dernæst er der den enorme Forskjel paa Missioner i Almindelighed og den her omhandlede, at Missionairene blot blive sendte ud for at omvende Hedningerne til Kristendommen, men de komme ikke med nogen Autoritet; de skulle ikke give Indberetning til deres Regjering, som den lægger til Basis for Foranstaltninger, der skulle udføres. Dersom det var saaledes, at den høitagtede Geistlige vilde drage over til Grønland, alene for at see, om det var muligt for ham ved sin personlige Indflydelse at udrette noget Godt og Stort for Grønklænderne, saa vilde jeg sige, at det efter al Rimelighed vilde mislykkes for ham, forbi det er nødvendigt for den, der skal tale til en Mand om hans Saligheds-sag, at kunne ramme de Toner, der ere i hans Bryst, og at kunne tale det samme Sprog som han; de Tiber, da den hellige Bernhard af Clairvaux holdt Taler og Folk fulgte med ham af Begeistring uden at forstaae et eneste Ord af, hvad han sagde, ere forlængst forsvundne — og jeg troer desuden aldrig noget Saadant kan finde Sted blandt Grønklænderne — men naar man nu tillægger denne Mand en saadan Autoritet, at man paa hans Udsagn vil begrunde en fremtidig Ordning af Forholdene — og man kan dog ikke ville sende en Mand i en saa høitaget Stilling til Grønland i to Aar, uden at man jo deraf venter et vigtigt Udbytte — da troer jeg, at man ikke kan vente Andet end stor Skade af Sendelsen. Det, at lade Missionaire blande sig i Landets Bestyrelse, har havt saare ulykkelige Følger for de engelske Kolonier; denne Sag har, som de fleste ærede Herrer ville vide, været paa Baue i det engelske Parlament, og man har der endog ligefrem talt Kolonisternes Sag imod Missionairene. Til de Ulykker, der have fundet Sted i Nap, have Missionairene ligeledes bidraget,